

I

Merryn lag onder de oude es en staarde naar het stralende zonlicht dat tussen de bladeren door scheen. Ze hield van het lichte groen dat zich elk voorjaar ontvouwde, van de handigheid waarmee de natuur het tijdens al die slaperige, donkere winterdagen had weten te verbergen. Nu leek het leven overal uit te barsten, in alle hoeken en gaten van dit bos aan de kust waar ze zo van hield.

Met een hand boven haar ogen tegen de zon keek

Merryn naar twee winterkoninkjes die een nestje bouwden in de boom die boven haar uittorende. Af en aan, af en aan vlogen ze. Ze brachten stukjes mos, twijgjes en droog gras mee en verdwenen daarna weer achter een gordijn van donkergroene klimop.

Als ik zo klein was, zou ik hier kunnen blijven wonen, dacht ze.

Merryn rolde zich op haar buik. Haar T-shirt was nat geworden van de koele, vochtige aarde.

‘Geeft niet, je velletje kan tegen water,’ mompelde ze voor zich uit. Dat zei haar moeder altijd, maar Merryn zag haar vaders gezicht voor zich. Een plotselinge herinnering aan hoe ze een keer door de regen naar huis waren gerend, zo kletsnat dat ze niet eens de moeite namen om de plassen te ontwijken. Ze plonsden er lachend dwars doorheen en deden wie de grootste waterfontein kon laten opspatten.

Merryn miste haar vaders grappen, zijn spontane knuffels, alle keren dat hij haar in haar pyjama mee

naar buiten had genomen om samen naar de sterren te kijken.

Haar vingers streken over wat takjes die voor haar lagen. Een plukje wit haar dwarrelde erbovenop, een cadeautje van de winterkoninkjes. Al spelend legde ze met de stukjes hout een gebogen hals, een lange rug, vier benen. Ze vond kiezelsteentjes die als hoeven konden dienen, plukte zuringblaadjes voor de oren, en draaide het witte haar zorgvuldig om klimopranken heen voor manen en een staart.

‘Zo. Perfect.’

Haar takjespaard zag er prachtig uit.

Ze sloot haar ogen en snoof de geur van het bos op, stelde zich voor dat ze op de rug van een sterk, mooi paard over haar geheime strand galoppeerde. Haar haren dwarrelend om haar gezicht, hoeven dreunend onder haar... Merryn kon het zand bijna voelen opstuiven rond haar blote voeten terwijl ze verder galoppeerde, haar armen wijd, haar longen vol met lucht...

Vreemd, dacht ze toen ze haar ogen weer opende. Behalve de boslucht van vochtige aarde, rottende bladeren en nieuw groen rook ze nu ook iets anders. De geur van zout en zeewier, zeegeuren die alleen zo ver het bos in dreven als het weer omsloeg.

Merryn wist dat dit maar één ding kon betekenen: er was storm op komst.

2

Met tegenzin pakte Merryn haar schoenen en ging op weg naar huis. Ze liep graag op blote voeten, met de koele bosgrond onder haar voetzolen. Het was alsof je werd opgeladen door een krachtige, natuurlijke energiebron.

Vers jong groen – wilde hyacinten, zuring en wilde knoflook – groeide langs het pad dat ze door de jaren heen had uitgesleten, en varens ontrolden zich uit hun verdord uitziende stompjes. Toen ze bijna

bij de rand van het bos was, waar een rij bomen als soldaten de wacht hield, verbreedde het pad en stuitte het op een muur van zonlicht.

Ze bleef even staan, trok hinkend eerst haar ene en daarna haar andere schoen aan en rende toen het laatste stuk.

Op het moment dat ze haar vingers naar de deur van het huis uitstreckte, voelde ze de vertrouwde pijnscheut. Ze greep de wiebelige deurknop en draaide hem om.

In die ene tel flitsten er allerlei taferelen en momenten door haar hoofd: lachen, zingen, dansen...

huilen, ruziën, schreeuwen. En het allerergste: stilte. Merryn was ze achter deze deur allemaal al eens tegengekomen. Daarvan had ze geleerd elke versie van het huis met hetzelfde kalme gezicht tegemoet te treden, ongeacht wat ze vanbinnen voelde. Het was alsof je een gevoerde mantel om je heen sloeg, een sluier.

Voorzichtig duwde ze de deur open.

Heerlijke etensgeuren en de klanken van vrolijk gebabbel zweefden naar buiten.

Merryn blies haar adem uit.

Dit was een goede dag.

